

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Quorum nam fuere petita suffragia, & quid ea in re Societas egerit,
numero 19.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

rorem trahi vt existimarent publicam hanc & à legitimis superioribus profectam, præscriptam, commendatam, imperatamque potestatem non modo negligendam sed & damnandam esse, & quanto possent conatu arcendam. Ita videlicet *quæ nostra sunt impotenter amamus & colimus, eadem ab alijs subiecta reijcimus, auersamur.* Quando verò in ea Controuersia, multorum annorum contentione, ad rei Catholicæ ingens detrimentum & optimorum quorumcunque nauicam agitata, dicta, scriptaque sint plura quæ non Societatem nostram tantum sed Sanctæ sedis auctoritatem ac gubernandi rationem tangunt, pauca è multis hic adijcienda existimauimus quibus diluantur illa quæ Apostolicæ Cathedræ videri possent iniuria, & quæ de modo agendi Societatis non sunt rectè intellecta illustrentur.

XIX. Nam quod quidam additum hoc dicerent ad cumulum pressurarum quod etiam pene incisijs ipsis, & absque minima notitia ipsorum consensus, fuerit superior impositus. Primum vt de plenitudine potestatis quam sua Sanctitas obtinet in vniuersa per orbem Ecclesia prætermittamus dicere, de quæ varijs Regnorum moribus in Præsentatione, Electioneque Prælatorum; si res ista agenda necessariò fuisset per multorum suffragia, quorum nam erant postulanda? An omnium qui per Angliam dispersi erant Sacerdotum? At quo exemplo? cum omnes in locum vnum conuenire non potuerint, neque ab omnibus per literas suffragia colligi, neque facile Sacerdotum in Anglia numerus definiri. Rogatas verò fuisse quorundam sententias antequam Archipresbyter eligeretur certissimum est. Aderant enim tunc temporis Romæ *Richardus Haddocus* Sacræ Theologiæ Doctor, & Doctor *Martinus Arrayus*, Sacerdotes ambo antiqui, & quibus Reuerendi Archipresbyteri merita & doctrina erant notissima; Et ille vnus erat ex illorum numero qui ab illis in Anglia Presbyteris qui Superiorem desiderabant, proponebantur ad suffragia pro Episcopatu suscipiendo, vt mirum sit electionem displicere potuisse cum ad Archipresbyteratum promoueretur. Petita fuerant etiam ex vrbe ab *Henrico Garnetto* nomina antiquiorum in Anglia Presbyterorum, vt ex ijs vel vnus vel tres ad Episcopatû (id enim initio Romæ fixum ac deliberatum fuerat) sex vero alij ad Archipresbyteratus gradum eueherentur. Extantque in *Garnetti* aduersarijs tertio Decembris Anni 97. eorum nomina quæ ab eo notata fuerunt; inter quos ij recententur qui se deinde præteritos grauissimè sunt conquesti, vt vel inde appareat fides atque sinceritas Societatis. Nec dubium est *Personij* quoque ea in re petita esse iudicium. Integrum verò est Pontifici summo, aut Cardinali Protectori quos volent in consilium adhibere, Integrum etiam fuit Reuerendo Archipresbytero suos consiliarios atque Officiales per se eligere, id quod per totam Ecclesiã ab alijs Prælatibus usurpari notum est; neque Eminentissimus Protector aut Pontifex, cum sint omnium nostrum pijsissimi Parentes, peregrini in rebus nostris celsendi sunt. Quod autem Superior iste à Societate electus sit, iidemque Assistentes, omnino à vero abhorret.

De modo eligendi Archipresbyterum,

Quorum fuerit petita suffragia, & quid societas in re tota fecerit. Ex Epistola Garnetti ad amicum sacerdotem.

1587. Extant variæ literæ Eminētissimi Proteſtoris, quibus Reuerendum *Archipresbyterum* à se delectum profitetur: Ex duodecim vero Assistentibus priores sex ab eodem Proteſtore, posteriores ab ipſo *Archipresbytero* electi sunt. Quid vero refert qua occasione, quo modo, quoue informatore quiduis Pontifex iubeat? Iethro, homo Gentilis, consilium Moyſi dedit de Senioribus constituendis; Sara (vt humano iudicio videri potest) iracundior, Abrahamæ de eiſcienda Ancilla & filio eius suavit; vtrumque à Deo probatum est. Factum igitur in hoc genere Pontificis, quocunque demum conſultore vſus fuerit, factum potuit esse Dei; eoſque magis quòd ex peſſimè etiam factis, Dei factum occasione quadam exiſtere poſſit: Id quod in plurimis Dei actionibus accidere cernimus; multa enim permittit mala, vt inde peritiffimus artifex eliciat bona. Literas verò institutionis à *Personio* conſcriptas fuiſſe inſcio Cardinale; aut hunc illi facultatem dediſſe quod liberet ſcribendi, tum ſcripto appoſuiſſe manum & ſignum; aut denique à Cardinale prodixiſſe omnia Pontifice non conſulto, Quis niſi amore proprio cæcus affirmet, aut de viris non omnino imprudentibus in re tanta vel ſomniaret quidem.

societas
nullam v-
ſurpat au-
thoritatem
in Clerum.

X X. Iam verò quod ad auctoritatem attinet à Societate vſurpatam in reliquum Clerum, vel per hos ad dignitates euectos quaſitam, longè id abest ab eorum propoſito qui ſe non Prælatos ſed Adiutores eſſe totius Cleri profitentur, miſſos quemadmodum & reliqui Sacerdotes, in hanc Angliæ Meſſem, quod ad munia Sacerdotalia in ea exercenda pertinet non ſuperiores ſed pares. Itaque ſicut nihil nobis aſſumimus quod à ſede Apoſtolica non ſit conſeſſum, ita æquum eſt nihil remittamus ob cuiuſcumque æmulationem ex ſtudio & labore iuuandi & dirigendi animas; Atque ſi hoc ſit regere; dent veniam obſecro vt quantum pro virili poterimus regnemus. Sin autem nimiam eſſe Societatis auctoritatem exiſtimauerit quiſpiam, quòd nimis præclare de nobis Catholici ſentiant, erit illa proſecto exiſtimatio ſtimulus ad virtutes omnes, quarum lanè præmium quoddam eſt laus, & exiſtimatio; noſtris vero laudibus veræ cuiuſcumque laudes nunquã obſcurabuntur. Abſit à nobis vt à quoquã exigamus vt non cum virtute noſ diligat: Non id poſtulamus vt tolerantur vitia noſtra, vt impunè quẽquam lædamus, vt cum aliorum cõtemptu aut diligamur, aut honoremur, ſed vt quiſque noſ diligat vt fratres, nullus detrahat, nullus contra quẽquã excipiat quod ſit erga noſ rectè affectus, cum hunc in noſ affectum, tum commune Chriſtiani hominis officium, tum innumera à Societate proſecta beneficia iure optimo exigant. Nam vt taceam plurimorum Presbyterorum doctrinam & virtutem à Societate manaiſſe, Societas noſtra Romæ primam Collegio Duaceno, centum aureorum penſionem menſtruam à Gregorio decimo tertio impetrauit; quo nomine totum Collegium per publicas literas *Èuerardo Mercuriano*, tunc Præpoſito Generali, gratias egit; & recollit *Gregorius Martini* in Epistoſa ad veterem amicum *Edmundum Campianum* his verbis. "Beatiſſimus Pater & Pontifex *Gregorius XIII.* centenis in menſe coronatis Collegium

Quid præ-
ſtiterit so-
cietas pro
sacerdoti-
bus & alijs